

FREYA
ANDUIN

Mordet i Porcelænet

© 2025 Freya Anduin

Omslag: foto og design: FP Anduin ©

Engelsk titel: A Christmas Serving

Tekst, grafik, billeder, video, lyd og andet indhold som del af, i eller omkring dette værk er beskyttet efter lov om ophavsret. Freya Anduin forbeholder sig alle rettigheder til indholdet, herunder retten til at udnytte indhold, form, stemme m.v. med henblik på tekst- og datamining eller anden form for kopiering, sampling, genbrug m.v. af hele værket eller dele heraf, jf. ophavsretslovens § 11 b og DSM-direktivets artikel 4.

Tredje bog i serien

Merkantia Mysteries

Bøger i serien om Lendorph & la Cour

Guld og Diamanter

Løgnere og Levemænd

Mord og Minespil

Gengæld og Garnier

Frygt og Familieskab

Andre bøger med Adeline la Cour

Mordet i Juleudstillingen

(Santa Surprise)

Mordet i Modesalonen

(Murder a la Mode)

Læs mere

Anduin.dk

Lendorphoglacour.dk

Merkantia.dk

Der var mørkt og stille. Intet rørte sig – ikke engang en mus. Det var ikke fordi, der ikke var nogen. Der lå en mand på gulvet, men han rørte sig ikke. Faktisk trak han ikke engang vejret. Da nattevagten gik sin runde, opdagede han ikke manden, for han lå bag en opstilling med forskellige borddækninger, hvor dugene nåede til gulvet, og han kunne ikke ses, når man gik gennem afdelingen og bare løseligt kiggede rundt og standsede et øjeblik engang imellem for at lytte.

Manden på gulvet var forholdsvis ung og så ud som om, han sov. Han havde kort, lyst hår og var iklædt et ret almindeligt, gråmeleret jakkesæt, hvid skjorte, et mørkeblåt slips og sorte, ikke helt nypudsede sko. Intet af det hverken nyt eller moderigtigt. Hans hoved lå på et serveringsfad med et sæt serveringsbestik ved siden af som på et dækket bord. Der var blod på fadet.

Han lå mellem hylder med porcelæn og en opstilling med kuvertforslag, hvor porcelænet var sat sammen med glas og bestik fra hylder i nærheden. Oven over hang et skilt med en pil til køkkenudstyrsafdelingen. Fulgte man pilen, kom man til afdelingen med gryder, potter og pander, og lidt længere væk en afdeling med elartikler til køkkenet og bag den en afdeling med lamper. Et sædvanligvis ganske velbesøgt sted i stormagasinet Merkantia, som brystede sig af at have noget for enhver smag og pengepung.

Der var ingen tegn på, at der havde udspillet sig nogen kamp. Der var intet skåret porcelæn, intet der var faldet ned, skubbet til eller stod skævt, men morderen kunne selvfølgelig have ryddet op efter sig.

Det var ikke en populær afdeling at gøre ren. Porcelænet skulle tørres af, stålfade og grydelåg tjekkes for fingeraftryk

og evt. pudses, og folk havde det med at tage varerne op og ikke stille dem tilbage det rigtige sted. Personalet gjorde, hvad de kunne i løbet af dagen og tilbragte en del tid med at få tallerkenstablerne lige igen, men der var altid noget. Denne morgen var dette noget så lige i overkanten af, hvad rengøringsdamerne kunne kapere. Den første havde faktisk nået at skubbe til mandens fødder med en støvsuger, før hun opdagede ham. Og skreg. Det var en anden, der måtte slukke for støvsugeren og tage røret ud af hænderne på hende, før det faldt ind i en hylde med kaffekopper.

Frk. Halle måtte bruge flere kræfter på at komme sig over, hvad et faldende støvsugerrør kunne have medført, end at kigge om hjørnet og se manden på gulvet. Der var simpelthen noget fascinerende ved måden, han lå på – sådan med hovedet på et fad som en kold anretning. Der manglede bare et æble...

Frk. Halle var ikke så let at skræmme. Hun var lige kommet hjem fra et kort ophold som missionær i Afrika, hvor hun også havde set død og mærkelige skikke, og hun var vendt tilbage med en klar overbevisning om, at hverken Afrika eller mission passede til hendes temperament, hvad hendes nu forhenværende kolleger på missionsstationen var helt enige i. Rengøringsarbejde var heller ikke sagen, men det ville også kun vare så længe som hendes kurser i maskinskrivning og bogholderi. Hendes lynhurtige reaktion i forhold til støvsugerrøret var blevet observeret og ville senere indbringe en mindre erkendtlighed som tak for at have reddet afdelingen fra et større kaos med porcelænskår, som var langt sværere at finde og fjerne end en død mand, hvis blod var blevet på fadet.

Oldfrue, fru Kirsten Mikkelsen, blev hentet, og ankom med et stramt udtryk i ansigtet, mens hun bandede indvendigt over, at det endnu engang ikke kunne blive jul – eller i hvert fald næsten – uden et mord et eller andet sted i huset. Hun havde set en død næsten julemand og en død modecreateur, og nu... men ham her var ikke en, hun kendte eller bare havde set før. Hun undrede sig over anretningen, sendte rengøringsdamerne videre bortset fra frk. Halle, som hun bad stå vagt, og gik så tilbage til sit kontor for – igen – at ringe efter husdetektiven, frk. la Cour, til hvem hun overlod at kontakte politiet i håb om, at det blev overopdager Strøm, der kom. Hun kunne også lige så godt lægge besked til direktørens sekretær, frk. Jeppesen, som derefter ville sørge for morgenmad til detektiverne, hvor Strøm alene kunne tømme et fad, og det kunne hans assistent sikkert også. Frk. la Cour havde ikke helt samme hang til wienerbasser men værdsatte påskønnelsen.

Der gik kun en halv time, før Adeline la Cours hæle kunne høres smælde på linoleummet, og hun blev modtaget af frk. Halle, som forklarede om fundet. Hun nåede kun et par sætninger, før der hørtes flere skridt – overopdager Strøm og opdager Michelsen, som rent undtagelsesvist var blevet hængende hos Strøm i flere år. De hilste på frk. la Cour med alle tegn på begejstring og så på frk. Halle, som præsenterede sig og blev stående ved reolen med kopper og begyndte forfra på forklaringen, som var meget kort: De var kommet for at gøre rent, havde tændt lyset, var begyndt, havde fundet manden sådan og ramt ham i den ene fod med en støvsuger men ikke nok til at flytte foden. De havde fået fat i fru Mikkelsen og var sendt videre bortset fra frk. Halle selv, som stod

vagt. Intet var rørt udover støvsugeren, som var taget med til rengøring andetsteds.

Manden blev besigtiget.

- Hævn eller humor?
- I hvert fald sidste servering.
- Og uden forskærerkniv.

Michelsen havde vænnet sig til Strøms tørre humor og kendte også frk. la Cour fra tidligere. Der var et vist overlap i deres sans for underholdning, og det smittede ind i mellem af på deres arbejdskonversation.

